

Ich zen van tjoar just noa den oorlog. Dij van oos joar woorte altèèt uitgelache da we vanne trugtrekkende Duitsers warre. Dierste joar noa den oorlog haan we 't nie brie-iet mer we hemme be oos generoasie egelek nooit honger geleje. Tschijnt dat just vurre oorlog va vièrtien 't een hul stukske erreger war. Ich hem oos moe oeit hure vertèlle da ze toen tege de jung zeen: As noa de hinne nog es goe geleet hemme daan kregde gé een aner paar schoe-oen. Dèèr dorste ze zelf nie opièten, dij gonke ze toen verkoepe in Hasselt oppe mert. De

stoemboot dij voarde 'n paar kiere per wièèk euver 't knaal ne Hasselt. Ze pakde de boot daan in Genebos anne knaal be ne kerf èèr vur te verkoepe op Hasselt mert en ze kwampe te voet terug. Nog zoe e verhoal van oos moe war daze elf joar war toe-oen heur

moeder in 't kinnerbed bleef van heur jongste bruur. Ze mos toe-oen tuis blève van tschool, thoashoon doen en diè klenne optrekke be koimelk, doa war niks aners. Da war toen zoe en ge most oere plan trekke. Ich hem da euvertoer es vertèld tege oos klèènkinner en diè jongste diè es noo è joar of elf, dij wiste nie wa ze huurden, ze koste het kriè geluve.

Ik ben van het jaar juist na de oorlog. Die van ons jaar werden altijd uitgelachen dat we van de terugtrekkende Duitsers waren. Het eerste jaar na de oorlog hadden we het niet breed maar we hebben met ons generatie eigenlijk nooit honger geleden. Naar het schijnt dat juist voor de oorlog van veertien het een heel stuk erger was. Ik heb ons moeder ooit horen vertellen dat ze toen tegen de kinderen zei: Als nu de kippen nog eens goed gelegd hebben dan krijgt gij een ander paar schoenen. De eieren durfden ze zelf niet opeten, die gingen ze

verkopen in Hasselt op de markt. De stoomboot die vaarde een paar keer per week over het kanaal naar Hasselt. Ze namen de boot dan in Genebos aan het kanaal met een korf eieren voor te verkopen op Hasselt markt en ze kwamen te voet terug. Nog zo een verhaal van ons moeder was dat ze elf jaar was toen haar moeder overleed in het kinderbed van haar jongste broer. Ze moest toen stoppen met naar school gaan, het huishouden doen en haar broer grootbrengen met koemelk, er was niets anders. Dat was toen zo en ge moest uwe plan trekken. Ik heb dat een tijdje geleden eens verteld tegen ons kleinkinderen en die jongste is nu een jaar of elf en die wisten niet wat ze hoorden, ze konden het amper geloven.